

Bülbülün Aşkı

— ahmetdogan · 06 Haziran 2009

Bülbülü gülden ayırıp altından bir kafese koymuşlar, bilir misin?

O durmadan feryat figan eder, ağlar gülü için, sevgilisi için

Sormuş bülbüle sahibi: - Niçin ağlarsın ey bülbül, niçin?

Bülbül demiş: - Gülüme gitmek isterim, feryadım onun için

- Daha ne istersin ey bülbül? Yiyecek istersen bende çok var.

Bülbül der: - Gülümden ayrıldım, altından kafesim olsa da neye yarar?

- Bir gül için değer mi ey bülbül? Ben sana çok iyi bakarım.

Bülbül der: - Gülüm ne yapar bensiz? Ben onun için yanarım!

Anlar sahibi, gülün hasretidir bülbülün çilesi, kavuşmaktır dileği

Bülbül yanık sesiyle ağıt yakmaya başlar, sizler sahibin yüreği

Düşünür: - Ayırsalardı beni sevdiğimden, ne yapardım o zaman?

Bülbülün boynu bükük, belli ki kesmiştir ümidini artık zaman zaman

Bu kafesteki ben olsaydım diye düşünür, yüreğini acı bir hüzün kaplar

Bülbülün kafası yerde, kafes değil ki onun vatanı, bahçeler ve bağlar

Dayanamaz, açar kafesi ve der: - Kafes değil senin vatanın,

Bülbül anlayamaz bu halini onun, yüzüne bakar şaşkın şaşkın

Ağlamaklı bir sesle: - Haydi, ne duruyorsun, gülün bekliyordur seni

Bülbülün sevinci sonsuz, heyecan kaplar küçücük yüreğini

Bülbüle seslenir: - Haydi git, bütün gökyüzü senin, özgürsün artık

Bülbül durur mu hiç, uçar hemen gülüne gitmek için, o güle aşık

Belli ki o da tatmış ayrılığı, ama nerden bilebilirdi ki

Bülbül öğretmiştir ona sadakati, sevgiyi; onun küçücük yüreği

Huzurludur, mutludur artık; anlamıştır hatasını çok geç olmadan

Bülbül dua eder onun için: - Ne varsa gönlünde, versin Yaradan!

1999